

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЕВРОПСКИ СУД ЗА ЧОВЕКОВИ ПРАВА

ПЕТТИ ОДДЕЛ

КОЗАРОВ против РЕПУБЛИКА МАКЕДОНИЈА
(жалба број 64229/01)

ПРЕСУДА
(избришан од листата на предмети)

СТРАЗБУР

15 февруари 2007

Оваа пресуда ќе стане конечна во согласност со условите предвидени во член 44 став 2 од Конвенцијата. Истата може да биде предмет на редакциски измени.

Напомена: *Македонскиот превод на текстот на одлуката на Европскиот суд за човекови права е исклучиво информативен и од него не произлегуваат никакви права и/или обврски. Единствено официјалниот текст на одлуката на Европскиот суд за човекови права на англиски и/или француски јазик, објавена од страна на Судот е автентичен и се смета за оригинал. Не е дозволено објавување на овој превод на било каков начин без претходна дозвола од страна на Министерството за правда на Република Македонија, освен во случај доколку се користи за информирање.*

Во случајот на Козаров против Република Македонија,

Европскиот суд за човекови права (петти оддел), заседавајќи како судски совет во состав:

г-дин P. Lorenzen, претседател,

г-дин K. Jungwiert,

г-дин V. Butkevych,

г-ѓа M. Caca- Nikolovska

г-дин J. Borrego-Borrego

г-ѓа R. Jaeger,

г-дин M. Villiger, судии,

г-ѓа S. Botoucharova,

г-дин R. Maruste, заменици судии

и г-ѓа C. Westerdiek, секретар на одделот,

расправајќи на затворена седница на 22 јануари 2007, ја донесе следнава пресуда, која беше усвоена на истиот датум:

ПОСТАПКА

1. Случајот е инициран со жалба (бр. 64229/01) против Република Македонија, поднесена пред Судот согласно член 34 од Конвенцијата за заштита за човековите права и основни слободи (“Конвенцијата”) од страна на македонскиот државјанин, г-дин Димче Козаров (“жалител”), на 30 мај 2000 година.

2. Македонската влада (“Владата”) беше застапувана од нејзиниот агент, г-ѓа Р. Лазареска-Геровска.

3. Жалителот се жалеше дека должината на обжалената постапка била предолга.

4. Со одлука од 10 ноември 2005 Судот ја прогласи жалбата за допуштена.

5. Со допис, примен во Судот на 9 јануари 2006 година, жалителот го информираше судот дека постапката завршила пред Врховниот суд на државата со судско спогодување и дека истата во потполност ја извршила одлуката. Според тоа, тој го смета случајот за завршен и пред Судот за човекови права и пред Врховниот суд на РМ. На барање на секретаријатот за појаснување, жалителот го информираше судот со допис од 25 јануари 2006 дека сака да ја повлече жалбата.

ФАКТИ

6. На 17 јануари 1997 година Фондот за пензиско и инвалидско осигурување (“Фондот”) ја определил висината на пензијата на жалителот.

7. На 30 јануари 1997 жалителот поднел жалба до Комисијата за жалби при Фондот за пензиско и инвалидско осигурување на Македонија, поради погрешно пресметана висина на пензијата.

8. На 5 јуни 1997 година Комисијата за жалби при Фондот ја одбила неговата жалба.

9. На 1 октомври 1997 Врховниот суд ја укинал одлуката на Фондот и го вратил случајот пред Комисијата за жалби, наведувајќи дека управниот орган погрешно го протолкувал и го применил правото.

10. На 6 март 1998 второстепената Комисија на Владата (“Комисијата”) ја отфрлила жалбата на жалителот врз основа на тоа дека членот 36 од Законот за пензиското и инвалидското осигурување (“Законот”) јго определил највисокиот износ на пензија воопшто, што имало влијание врз највисоката висина на пензија која може да му се исплати на жалителот.

11. На 6 октомври 1999 Врховниот суд го уважил неговото тужбено барање и ја прогласил за ништовна одлуката на Комисијата. Врховниот суд сметал дека висината на пензијата на жалителот не била правилно пресметана и дал упатство за тоа како треба да се пресмета пензијата на жалителот во согласност со законот.
12. Комисијата не презела никакви дејствија врз основа на пресудата и покрај поднесокот на жалителот од 2 декември 1999, дека истата треба да ја спроведе одлуката на Врховниот суд.
13. На 15 декември 1999 жалителот повторно завел управен спор пред Врховниот суд, со барање да донесе пресуда со која ќе ја утврди висината на неговата пензија во отсуство на соодветна управна одлука. На 23 февруари 2000 тој го повторил своето тужбено барање пред судот.
14. На 14 јуни 2000 Врховниот суд ја одбил тужбата на жалителот врз основа на тоа дека во меѓувреме, на 10 мај 2000, Комисијата донела одлука во врска со неговото барање и дека, наместо тоа, не може да се донесе пресуда.
15. На 14 јуни 2000 жалителот поднел тужба против одлуката на Комисијата пред Врховниот суд поради повторна грешка во примената на правото и очигледно непочитување на правното расудување на судот и упатствата дадени во неговата пресуда од 6 октомври 1998.
16. На 29 мај 2002 Врховниот суд го усвоил барањето на жалителот и ја прогласил одлуката на Комисијата за ништовна. Судот ги повторил своите претходни ставови во врска со погрешната примена на правото и ја упатил Комисијата да ги земе во предвид неговите упатства во понатамошното одлучување.
17. На 30 август 2002 Комисијата усвоила одлука која не била во согласност со напатствијата дадени од страна на Врховниот суд.
18. На 30 септември 2002 жалителот завел по трет пат управен спор пред Врховниот суд од истите причини како и претходно.
19. На 16 април 2003 Фондот и жалителот постигнале судско порамнување во врска со висината на пензијата. Истовремено, се одлучило договорената висина да му биде ретроактивно исплатена на жалителот од денот кога ги исполнил условите за старосна пензија, како и дека разликата помеѓу исплаќаната и договорената сума ќе биде исплатена од страна на Фондот во два наврати.

ПРАВО

20. Со допис примено во Судот на 9 јануари 2006, жалителот информираше дека тој и државата постигнале судско порамнување пред Врховниот суд, согласно кое државата во целот постапила. Според тоа, тој го смета случајот за завршен и пред Судот за човекови права и пред Врховниот суд на РМ. На барање на секретаријатот за појаснување, жалителот го информираше судот со допис од 25 јануари 2006 дека сака да ја повлече жалбата.
21. Членот 37 став 1 од Конвенцијата, во делот кој е релевантен, го предвидел следното:
“ Во било кој дел од постапката Судот може да одлучи да избрише барање од својот список на предмет кога според околностите може да се заклучи дека
а) жалителот нема намера да продолжи со постапката...”
22. Земајќи го во предвид дописот на жалителот од 25 јануари 2006, Судот утврди дека жалителот нема намера да продолжи со постапката во смисла на членот наведен погоре.
23. Предметот се однесува на должината на постапката согласно членот 6 став 1, како и на примената на членот 13 од Конвенцијата, односно се однесува на прашања за кој Судот е надлежен. Во овие околности, а согласно членот 37 став 1, Судот смета

дека нема потреба од понатамошно постапување по предметот. (види Osteo Deutschland GmbH v. Germany (отфрлена) по. 26988/95, § 24, 3 ноември 1999).

24. Според тоа, предметот треба да биде отстранет (избришан) од листата на предмети.

ОД ОВИЕ ПРИЧИНИ, СУДОТ ЕДНОГЛАСНО

Одлучи да го отстрани (избрише) случајот од листата на предмети.

Изготвено на англиски и објавено во писмена форма на 15 февруари 2007, согласно членот 77, ставови 2 и 3 од Деловникот на Судот.

Claudia Westerdiek,
Секретар

Peer Lorenzen,
Претседател